

Vänsterpress om Mellanöstern – början av september 2016

Under sensommaren har Turkiet stått i rampljuset, först genom det misslyckade kuppförsöket i mitten av juli, vilket följdes av en omfattande arresteringsvåg av människor (tiotusentals militärer, journalister, jurister, statstjänstemän, lärare osv). 24 augusti invaderade så Turkiet norra Syrien, med det uttalade målet att slå till mot IS, men med udden riktad mot kurderna. Tre av artiklarna nedan rör Turkiet och dess utveckling.

Av de övriga artiklarna så handlar den från *Internationalen* om en ny bok om Islamiska staten (Daesh).

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern sedan juli i år (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – början av augusti 2016](#) och [Vänsterpress om kuppförsöket i Turkiet – juli 2016](#).

Se även: Gareth Porter, [Den verkliga skandalen i USA:s Syrienpolitik: Stödet till religiös krigföring](#).

Martin Fahlgren 4/9 2016

Innehåll

Flamman	1
<i>Västs allt mindre hemliga krig i Libyen</i>	1
Internationalen	3
<i>Hur uppstod den Islamiska staten?</i>	3
Ny tid	9
<i>EU:s daltande med Turkiet är en fars</i>	9
<i>Vem stod bakom kuppen i Turkiet?</i>	10
Offensiv	13
<i>Turkiet går in i Syrien</i>	13
Proletären	15
<i>Propagandakrig i Syrien – bilder blir vapen för terrorister</i>	15

Flamman

Västs allt mindre hemliga krig i Libyen

Jonas Elvander

Flamman 1/9 2016

Sedan januari befinner sig västerländska specialförband i Libyen och i början av augusti inledde USA en ny militär kampanj mot IS i landet. Att det kaos som råder sedan fem år tillbaka ska lätta tycks avlägset.

I mitten av juli dödades tre franska soldater i en helikopterolycka under ett hemligt uppdrag i östra Libyen. Händelsen gjorde att den franske ambassadören kallades upp till Libyens tillförordnade premiärminister för att förklara sig och Frankrike tvingades erkänna sin militära närvaro i landet. Det visade sig att sedan den nya libyska regeringen Government of National Accord (GNA) bildades genom ett FN-beslut i slutet av december förra året har omkring 6 000 specialsoldater från Frankrike, USA, Storbritannien och Italien under italienskt befäl utfört hemliga operationer i landet, enligt uppgift mot Islamiska staten. Det är ingen regelrätt Nato-operation trots att enbart Nato-länder ingår. När USA den första augusti på den libyska regeringens begäran plötsligt inledde flyganfall mot Islamiska statens positioner i staden Sirte föll ett ännu starkare strålkastarljus på Libyen och västmakternas närvaro i landet.

Rivaliserande parlament

Libyen har sedan störtandet av Muammar Gaddafis styre 2011 befunnit sig i ett kaos som bättre kan beskrivas med ord som inbördeskrig än med statsvetenskapliga begrepp såsom ”transitionsfas” eller ”regime change”, som brukar användas i liknande sammanhang. När USA:s president Barack Obama i mars det året lät sig övertalas av sin dåvarande utrikesminister Hillary Clinton och Frankrikes dåvarande president Nicolas Sarkozy att, med påstått stöd i FN-principen ”responsibility to protect”, anfälla landet med flyg så att Gaddafi kunde störtas, öppnades ett vakuumhål. Den komplicerade men stabila samhällsstruktur, det så kallade ”Jamahiriya-systemet”, som hade rått under Gaddafis diktatur föll snabbt sönder och samhället organiserade sig efter de klanmönster som hela tiden har existerat under ytan. Det nationella övergångsrådet National Transitional Council (NTC) som representerade rebellerna utropade sig efter kriget till landets officiella övergångsregering och erkändes snabbt av USA, Frankrike, Storbritannien och FN. Ett år senare överförde rådet sina befogenheter till ett nytt råd, General National Congress (GNC), som fick till uppgift att utarbeta en ny konstitution. 2014 hade deadline passerats utan att något resultat hade presenterats och allmänna val till ett nytt parlament kallat Representanthuset hölls i stället. Valet innebar en stor förlust för de islamistiska grupperna. Efter valet bröt flera av dessa, däribland Muslimska Brödraskapets libyska gren Rättvis- och Konstruktionspartiet, sig loss och utropade sig till de egentliga representanterna för GNC. De stormade huvudstaden Tripoli och etablerade sin bas där.

Samtidigt fortsatte det som återstod av Representanthuset som hade valts i augusti 2014 att sammanträda. Eftersom valen inte kunnat förklaras giltiga röstade de för att förlänga sin mandatperiod och flydde till staden Tobruk i landets östra del. Två rivaliserande parlament stödda av olika rivaliserande klaner och miliser hade uppstått och inbördeskrig var åter ett faktum. På ena sidan en samling ”moderata” krafter uppbackade av västmakterna och på den andra olika islamistiska grupper. Eftersom båda sidor gör anspråk på att utgöra landets regering finns det ingen regelrätt opposition att tala om. Flera närmanden har gjorts men den största stötestenen har varit vilken av de två regeringarnas arméer som ska utgöra den nationella armén. Hösten 2015 lyckades till slut en FN-medlare förhandla fram en uppgörelse mellan de två regeringarna och i december bildades GNA under ledning av affärsmannen Fayed al-Sarraj. Men frågan om armén är fortfarande olöst och så sent som för två veckor

sedan röstade Representanthuset i Tobruk ner ett förslag på ministrar som lagts fram av GNA.

Flyktingar, terrorism, olja

Ur västs perspektiv finns det flera orsaker att åter etablera sin närvaro i Libyen. Under 2014 och 2015 steg antalet migranter som försökte ta sig till Europa från Libyen med båt till nya, tidigare inte skådade siffror. Det flyktingavtal som hade ingåtts mellan Italien och Libyen under Gaddafis och Silvio Berlusconis styren gällde inte längre och Libyens laglöshet gjorde landet till en perfekt bas för flyktingsmugglare. Efter en rad uppseendeväckande drunkningskatastrofer valde EU-kommissionen att förra året kraftigt skärpa sin gränspolitik. Gränsövervakningsmyndigheten Frontex skulle nu få militärt stöd av medlemsländerna och flyktingsmugglare utropades till fiender. Som en konsekvens förflyttades snart den huvudsakliga flyktingrutten till Turkiet och Grekland.

Men även om den akuta flyktingsituationen har blåst över på centrala Medelhavet utgör Libyens strategiska läge strax söder om Italien alltjämt en huvudvärk för Europa och väst. Samtidigt som flyktingkrisen sakta växte under 2014 och 2015 började alltfler islamistiska grupper att ansluta sig till Islamiska staten som hade etablerat sig i delar av det laglösa landet. Terrordåd utförda av IS i såväl Libyen som i grannländerna Tunisien och Egypten ökade i antal och det pågående inbördeskriget intensifierades.

I februari förra året intog IS Gaddafis hemstad Sirte vid kusten och gjorde det till sin bas. För väst är det en oroande utveckling eftersom terrorgruppen anses kunna utföra terrorattacker mot Europa därifrån. IS hotade dessutom i en officiell kommuniké förra året att ”översvämma Europa med flyktingar” från sina positioner i Libyen.

Barack Obama har beskrivit interventionen i Libyen 2011 som det ”största misstaget” under sina snart åtta år vid makten

En annan orsak till att IS kontroll av Sirte utgör ett problem är att det är en av landets viktigaste städer för oljeutvinning. Libyen har Afrikas rikaste oljereserver på omkring 48 miljarder fat. Men samtidigt är det OPEC:s minst produktiva medlemsland. Sedan kriget bröt ut 2011 har oljeproduktionen störtat till mindre än 20 procent av de 1,65 miljoner fat per dag som pumpades 2010. Den nya regeringen har lovat att öka produktionen i syfte att få in pengar till den sinande statskassan för att kunna lösa många av de akuta problem som plågar libyerna såsom vattenförsörjningskris och strömavbrott. IS övertagande av stora oljefält och attacker på viktiga oljeraffinaderier som Marsa al-Brega och Ras Lanuf har hittills gjort det omöjligt att återuppta utvinningen.

Men även väst har intresse av en ökad oljeexport från Libyen. Regeringarna i Tyskland, Spanien, USA, Frankrike, Italien och Storbritannien har alla krävt att kontrollen över raffinaderierna ska lämnas över till GNA från de milisgrupper som kontrollerar dem. Det första de amerikanska och brittiska styrkorna gjorde på plats i Sirte efter att IS drivits tillbaka var just att säkra kontrollen över oljeraffinaderierna.

Obamas misstag, Clintons framtid

Barack Obama har beskrivit interventionen i Libyen 2011 som det ”största misstaget” under sina snart åtta år vid makten. Valet att med flyganfall bidra till störtandet av Gaddafi var inte bara ett brott mot folkrätten. Västmakterna saknade också en plan för hur landet skulle stabiliseras efteråt. Att Obama själv inte var övertygad om idén är allmänt känt. Det var utrikesminister Hillary Clinton som övertalade honom att dra i krig och som senare firade Gaddafis död som vore det en personlig seger.

När USA i början av augusti återupptog sina anfall, nu under namnet ”Operation Odyssey Lightning”, meddelade Pentagon att det var början på en 30 dagar lång operation. Bombningarna i Sirte fördömdes av överbefälhavarna för de två rivaliserande arméerna i Libyen. En talesperson för den Libyska Nationella Armén, som är lojal med det av väst

erkända Representanthuset i Tobruk, sade strax efter att anfallen inletts att det var hans armé som skulle befria Sirte från IS och att USA:s bombkampanj utförs av ”valmässiga skäl” för att hjälpa Hillary Clinton i det kommande presidentvalet. Det är en teori som får stöd på flera håll. Till skillnad från den i Syrien stöddes interventionen i Libyen inte av Republikanerna och kan därför användas mot Clinton i valrörelsen, precis som skandalen rörande attacken mot ambassaden i Benghazi har gjorts. Enligt flera analytiker fullgör Obama därför nu sin plikt mot det Demokratiska partiet genom att ”städa upp” i Libyen och förekomma eventuella negativa kampanjer mot Clinton.

Frågan är hur framgångsrik Obamas och Clintons strategi mot IS i Libyen kommer att bli. Det handlar om en sekt som fötts i askan efter ett annat olagligt amerikanskt krig och som lever och frodas på slagfältet. Obamas militära doktrin, som bygger på flyg- och drönaranfall och samarbete med lokala miliser snarare än att sätta in stora antal marktrupper, är politiskt mindre kostsam än Bushs, men den göder också terrorism i lika stor utsträckning som den, bekämpar den och tenderar att förvärra situationen på marken snarare än att stabilisera den, vilket Libyen hittills är ett utmärkt exempel på.

Under Obama har den amerikanska utrikespolitiken bara förändrats till formen. Han har i allt väsentligt fortsatt Bushs expansiva politik: USA har under de senaste 15 åren bombat 14 länder och etablerat nya militärbaser över stora delar av Afrika och Asien. Med Hillary Clinton, som kan sägas vara ytterst ansvarig för kaoset i Libyen, vid makten lär den statistiken snarast öka.

Internationalen

Hur uppstod den Islamiska staten?

Arash Gelichkan

Internationalen 2/9 2016

Den syriske historikern Sami Moubaged skildrar i sin bok *Under den svarta fanan* hur den Islamiska Staten uppstod och jihadismens dragningskraft. *Arash Gelichkan* tycker att det är en läsvärd introduktion för den som vill förstå vilka krafter som nu är i rörelse i Mellanöstern.

Det är nu lite mer än två år sedan Abu Bakr al-Baghdadi steg upp i predikstolen i Mosuls stora moské och deklarerade sin islamiska stat, kalifatet. Mycket har hänt sedan den brutala krigsföringen mot den yezidiska civilbefolkningen och belägringen av Kobane. Strömmen av unga män och kvinnor som fulla med entusiasm reste till den så kallade Islamiska staten sägs ha bromsat in. Rörelsens lockrop om att återge muslimerna – utan åtskillnad i nationalitet, hudfärg och etnicitet – deras ”värdighet, makt, rättigheter och ledarskap” (engelskspråkiga IS-organet *Dabiqs* första nummer) har inte längre samma genklang. Den stabilitet och säkerhet rörelsen utlovade sunniter i Irak och Syrien – utsatta för krigföring och diskriminering från shia-allierade regimer – resulterade istället i amerikanska och ryska flygbombningar. Just nu förlorar de by efter by, stad efter stad i Syrien, Irak och Libyen samtidigt som deras ekonomi är i fritt fall efter förlusten av vitala oljefält.

Den snabba händelseutvecklingen är en utmaning för vilken nyhetsjournalist som helst. Att skriva en bok om ämnet är en ännu svårare strapats. Därför är det inte märkligt att somliga av Sami Moubayeds förutspåenden i *Under den svarta fanan* måste se sig frånsprungna av de senaste händelserna. IS kalifat ser vid det här laget snarast ut som ett projekt dömt att misslyckas. Men vill man förstå jihadismens tankevärld och framväxten av salafismen så är Sami Moubayeds *Under den svarta fanan* ändå en ypperlig startpunkt. På ett lättfattligt vis lyckas han förmedla viktig kunskap. Dock kan det omfattande persongalleriet och detaljkunskaperna boken omkapslar vid en första anblick verka avskräckande, men det har framförallt att göra med att det är en förhållandevis kort bok.

När och hur uppstod då tanken på en återgång till det allra första islam, salafismen? För det första är salafismen inte en traditionalistisk eller konservativ form av islam i ordens rätta bemärkelser. Den är snarare en reaktion på händelser i den islamiska världen långt efter profeten Muhammeds tid, och dess ”återgång” till påstått ursprunglig islam i grunden är skapandet av något nytt. En illustration över det är när Sami Moubayed citerar stycken i religiösa texter som beskriver hur Muhammeds hustru Aisha drar ut i strid med böljande rött hår. Ingen vet med exakthet hur det tidiga islamiska samhället tedde sig, än mindre hur Muhammed skulle ha sett på utvecklingen i det moderna samhället om han levte idag. Men salafister tror sig ändå veta hur man tror och lever med de tidiga muslimerna, salaferna, som rättesnören. Den andra punkten som är värt att hålla reda på är att alla salafister inte är intresserade av politik och makt, än mindre förespråkar väpnat våld. Den här boken beskriver väpnad salafism och berör inte puritanska salafister som avfärdar politik.

Några figurer som inspirerat salafismen är följande:

Ibn Tamiyya (1263-1328) som levde under den kaotiska slutperioden av det abbasidiska kalifatet. Samhällskollapsen och de mongoliska erövringarna av muslimsk mark berodde enligt honom på att muslimerna avvikit från det ”sanna islam”. Ibn Tamiyya uppmanade till väpnat jihad för att skapa ett islamiskt kalifat enligt ursprungliga ideal.

Muhammad ibn Abd al-Wahhab och *Muhammad ibn Saud* (1700-talet). Bekrigade det osmanska kalifatet och Muhammad ibn Saud grundade den första Saudi-staten på slutet av 1700-talet. I början av 1800-talet förlorades allt till osmanerna, men huset al-Saud fick sin revansch mer än hundra år senare när Abdul-Aziz grundade Saudiarabien 1932 på ruinerna av det osmanska väldet.

Bokens författare, *Sami Moubayed*, är syrisk journalist och historiker, specialiserad på Syriens moderna historia innan Baathregimen.

Första världskrigets slut förde med sig slutet för osmanska riket och kalifatet. Under trycket av den franska och brittiska kolonialismen, tillsammans med inflödet av moderna västinfluerade idéer och praktiker väcktes en salafistisk motreaktion. Flera försök att återupprätta kalifat misslyckades men fortsatte vara en hägring för salafisterna. Grundandet av det egyptiska Muslimska brödrskapet 1928 och dess förgrenande till andra arabländer samt grundandet av liknande politiska rörelser innebar att den strävan fördes vidare ända in i vår tid.

Men de som skördade frukterna av det anti-koloniala motståndet var länge inte islamisterna utan olika former av arabnationalism med progressiva och moderna förtecken. De självständiga arabstaterna under dessa – som det skulle visa sig – auktoritära regimer slog snart till mot all opposition, även mot islamisterna. Det nationella självförtroende och välstånd dessa regimer inledningsvis erbjöd de arabiska massorna innebar att islamisterna hade svårt att vinna gensvar. Sami Moubayed ser de senaste decenniernas arabnationalistiska svek mot löftet om en bättre framtid och dess korruption som orsaken till att islamisterna kunnat bryta igenom på allvar.

Islamismen i Syrien

Fröet till islamismen i Syrien planterades långt före Baath-partiets korrumpning. Det syriska Brödrskapet grundades av Mustapha al-Sibai (1915–64) efter dennes sharia-studier i Kairo på 1940-talet. Tillsammans med andra företrädare för rörelsen satt han i Syriens parlament efter självständigheten från fransmännen 1945. Militärkupporna 1949 och 1951 satte stopp för Brödrskapets lagliga politiska aktiviteter. En generation militanta aktivister skulle snart definiera rörelsen. 1963 kom Baath-partiet till makten och i samband med interna fraktionsstrider året därpå grep islamisterna till vapen. Terror i Brödrskapets namn besvarades av brutal statsterror. Striderna fick snabbt en sektarisk dimension då regimen vilade starkt på

alawiterna, en säregen shia-islamisk sekt. När upproret slagits ned gjordes en islamisk remake av styret. Präster tidigare lojala mot Brödraskapet koopterades av regimen som satsade stort på byggandet av moskéer och religiösa skolor. Det skulle dröja mer än 10 år innan islamisterna gjorde ett nytt försök till väpnat uppror.

Åren 1976 till 1982 mördade islamister alawitiska militärer på hög nivå, regimföreträdare och framstående sympatisörer – och regimen avrättade tusentals med allt ifrån vaga till direkta islamist-kopplingar. Våldet kulminerade med händelserna i Hama sommaren 1982 då allt mellan 5 000 och 50 000 människor dog i striderna mellan Baath-regimen och islamisterna. Det syriska Baath-partiet och islamisterna har ända sedan starten bara kunnat handskas med varandra på blodigast möjliga vis.

Steget till global jihad

Med 1980-talet och Sovjetunionens ockupation av Afghanistan växlar den väpnade islamismen fokus till internationellt jihad. Det är också här syriska islamister formas av ideologer som Abdullah Azzam och syriern Abu Musaab al-Souri. Al-Souri formade teorier om ett globalt jihad utan någon tanzim, organisation. Den "centralisering av tankar och decentralisering av utförandet" han beskrev i al-Qaidas manifest 1991 innebar att muslimer överallt uppmanades att agera på eget initiativ i den jihadistiska saken.

I Irak har salafismen och Brödraskapet inte haft något större inflytande – istället har den sekulära sunni-regimen under landets Baath-parti på 1980-talet sin huvudfiende i shia-islamister stödda av Iran som den ligger i krig med. Det som på allvar ska öppna dörren för väpnad salafism är USA:s invasion av Irak våren 2003. När den irakiska armén och flera ministerier upplöses av den amerikanska administrationen strömmar tusentals före detta baathister till motståndet mot ockupationen. Snart strömmar också frivilliga och jihadister från hela världen till. De forna baathföreträdarna gör gemensam sak med jihadisterna mot ockupationen och det nya shia-dominerade styret. Snart ställs självmordsbombningar i shiitiska områden mot shiitiska dödspatruller och tortyrcentraler där sunniter hålls fångna. Det nya styrets marginalisering av sunniter eldar på konflikterna och 2006 är det sekteristiska inbördeskriget ett faktum. Det är också här jordaniern Abu Musab al-Zarqawi träder in på den världspolitiska scenen tillsammans med hans grupp som i väst kallas "al-Qaida i Irak". När han dödas av USA 2006 efterträds han av Abu Bakr al-Baghdadi och gruppen kallar sig nu Islamiska staten i Irak, det som senare ska bli IS.

Inflödet av jihadister till Irak sker länge genom Syrien, med regimen goda minne. Sami Moubayed beskriver hur Bashar al-Assad – som motsätter sig Irak-kriget – uppmuntrar en islamistisk stämning i landet i hopp om att vända jihadisternas uppmärksamhet bort från Syrien och till Irak. Syriens stormufti utfärdar en fatwa som uppmanar muslimer världen över att ansluta till det irakiska motståndet. Via det då fortfarande Saddamtrogna konsulatet i Syrien utfärdades falska irakiska pass till motståndsmän, samt 200 US-dollar. Syriska kontrollanter släppte igenom bussar med vapen, som fördelades av fd medlemmar av irakiska Baath. Vid den tiden räknar inte regimen med att Syrien självt ska bli en oroshärd och grogrund för väpnad jihadism. När terrorn ändå gjorde sig påmind med sporadiska men dödliga attentat från 2006 och framåt vidtog regimen panikåtgärder. Finansiering av motståndet i Irak började motarbetas, islamistiska radioprogram stängdes och även niqab förbjöds. Men det var ofta missriktat och hur som helst för sent, poängterar Sami Moubayed:

"Staten försökte suddas ut minnet av det som den villigt hade låtit ske genom att skapa en islamistisk anda i Syrien, som snart framträdde i form av al-Nusrafronten och IS [...] den varg som de syriska myndigheterna hade försökt att gardera sig mot klöste nu på Damaskus portar".

Kriget i Syrien och al-Nusrafronten

Ett halvår in i den syriska revolutionen 2011 grundar fyra salafister, däribland Abu Mohammed al-Golani, al-Nusrafronten (som nu går under namnet Fateh al-Sham).

Organisationen offentliggör sig själv i januari 2012 med ett manifest där de lovar att ”införa rättvisa, frihet och jämlikhet i landet, så som Allah befallit” men också ett mot alawiter och kristna riktat “med Allahs hjälp kommer vi eliminera dem alla”. Det stämmer, skriver författaren, att några av al-Nusras förgrundsgestalter däribland Abu Khaled al-Souri släpptes ur fängelset av regimen 2011. Men grunden för al-Nusrafronten lades långt tidigare. Abu Mohammed al-Golani var en veteran från det irakiska jihad och skickades av ledaren för dåvarande Islamiska staten i Irak, Abu Bakr al-Baghdadi, till det syriska inbördeskriget för att skapa en filial till hans rörelse. Istället grundades al-Nusrafronten som svor trohet till al-Qaidas högsta ledare Ayman al-Zawahiri – till al-Baghdadis, numer ledare för Islamiska staten, stora förtret.

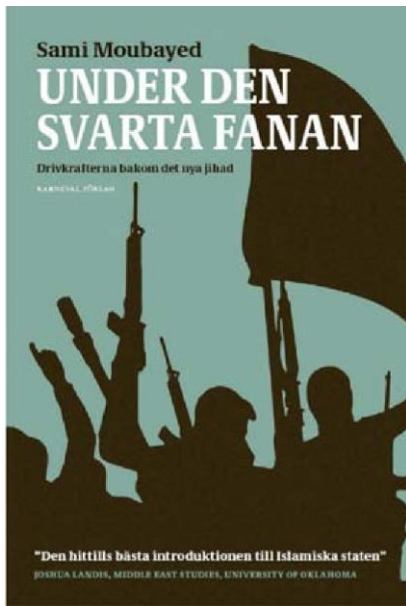
Det välfinansierade och välbeväpnade al-Nusra (tacka den upplösta Saddamarmén) med den stora mediauppmärksamhet de får vinner snabbt många medlemmar och sympatisörer i krigets Syrien. Bland de som strömmade till finns förvisso många ideologiskt övertygade, andra ville ha vapen för att skydda hem- och bostadsområden.

Inledningsvis förde al-Nusrafronten lag och ordning med sig i områden de intog; de återställde grundläggande samhällsservice och bekämpade korruption. Tillsammans med dess rykte som stridskraft mot Assad, fick de inledningsvis stöd bland befolkning och även delar av den moderata oppositionen. Detta trots att rörelsen tidigt inte avstår ifrån terror; i juni 2013 sköts en kristen präst till döds vid sin kyrka, mars 2014 kidnappar fronten ett stort antal kristna nunnor. Snart skulle dock al-Nusrafrontens frammarsch bromsas. 2014 utbröt kaos i al-Nusras led, många började hemfalla åt simpel kriminalitet. Befolkningen började demonstrera mot al-Nusra. Sekulära aktivister anklagade dem för att ha kapat revolutionen och infört ett nytt terrorstyre.

Abu Bakr al-Baghdadi var inte sen att utnyttja bakslagen för al-Nusrafronten. Det gav honom den efterlängtrade chansen att expandera sitt ISI till Islamiska staten i Syrien och Irak, ISIS. Hans styrkor tog sig in i Syrien, erövrade viktiga oljefält i öst och rekryterade anhängare bland al-Nusras krigare i Aleppo. Ett öppet krig mellan ISIS och al-Nusra utbröt våren 2014 med hundratals döda på båda sidor. Al-Nusra fick lämna över stora områden till ISIS och en vapenvila slöts mellan jihadisterna hösten samma år. ISIS konsoliderade sin makt och kunde sätta igång sitt transnationella projekt för kalifatet, senare under namnet Islamiska staten, IS. Den här utvecklingen från det syriska Brödrskapet till IS skildrar Sami Moubayed i följande mening:

”Kämpande förtruppen överflyglades en dag och uppslukades av Muslimska Brödrskapet. Sedan kom al-Qaida att absorbera de båda. Al-Nusrafronten föddes ur bin Ladins nätverk och fick al-Zawahiri och hans män att se ut som amatörer. Al-Golanis al-Nusra och al-Baghdadis IS över-skuggade det gamla al-Qaida i organisatorisk skicklighet och förmåga att erövra och hålla territorium”.

Där al-Nusra och liknande grupperingar fokuserar på att bekämpa en motståndare– vare sig det är USA eller Assad – och ser statsbygget som ett långsiktigt, stegvis genomfört projekt, genomförs IS statsbygge här och nu, med brutalt våld och tvång. Al-Nusrafronten var tidigt måna om att bygga upp en populär image och vinna befolkningens stöd, IS vände sig till de redan övertygade och erbjuder svärdet till de som inte underkastar sig villkorslöst. Al-Nusrafronten, med en majoritet syrier i sina led, ses som en inhemsk stridsstyrka medan IS-armén är mångnationell och global. De är två olika uttryck för jihadismen av idag. Och vill man förstå den är som sagt Sami Moubayed's bok en väldigt bra introduktion.

Sami Moubayed, *Under den svarta fanan*.
Översättning: Stefan Lindgren, Karneval förlag 2016

Lästips: I *Dagens Nyheter* 6/2 publicerades en recension av engelska upplagan av boken, se [Sami Moubayed: "Under the black flag"](#)

Ny tid

EU:s daltande med Turkiet är en fars

Janne Wass

Ny tid 19/8 2016

Europarådet är visserligen inte en EU-institution, men dess generalsekreterare **Thorbjørn Jagland** sammanfattade väl de samlade EU-ländernas reaktioner i svallvågorna av kupp-försöket i Turkiet, då landets de facto diktator **Recep Tayyip Erdoğan** med kupp-försöket som förevändning skrotat landets sista rättsstatsprinciper.

”Jag skulle vilja säga att det har funnits för lite förståelse för de utmaningar [kupp-försöket] har medfört för de demokratiska institutionerna och de statliga institutionerna i Turkiet”, sade Jagland den 3 augusti i samband med sitt besök i landet.

Sedan kupp-försöket 15 juli, i vilket över 200 personer miste livet, har Erdoğan's styre gripit över 18 000 personer. Närmare 70 000 personer har sparkats från offentliga eller halv-offentliga tjänster på grund av att de ”tillhör det gülenistiska nätverket”, med hänvisning till Erdoğan's ärkerival **Fethullah Gülen**, som anklagas för att stå bakom kuppen. Hit hör arbetstagare inom skolor, hälsovården, flygbolag, militären, rättsväsendet, medier och många övriga branscher. Kring 50 000 turkiska pass har dragits in och över 130 medier har stängts.

Det säger sig självt att kupp-försöket måste fördömas å det skarpaste. Likaväl står det klart att ovanligt kraftfulla metoder måste tas i bruk då man från myndighetshåll handskas med ett kupp-försök. Gripningar av misstänkta på lösa boliner, husrannsakan utan rättsbeslut, ID-kontroller på gatan, tillfällig hävning av mötesfrihet, etcetera, är medel som en stat kan ta till för att trygga säkerheten. Men att godtyckligt stänga medier och avsätta närmare 2 000 domare bara dagar efter ett kupp-försök vittnar om att tillslagen inte handlat så mycket om att komma åt misstänkta kupp-makare som att göra sig av med anhängare av politiska rivaler. Speciellt som det, som **Peter Lodenius** skriver [se nedan], inte finns speciellt mycket som tyder på att det var just gülenister som stod bakom kupp-försöket.

Jagland må kanske förlåtas sin kommentar i och med att han är på plats i Turkiet som diplomat, och på något sätt ska försöka samarbeta med de turkiska myndigheterna. Men då han talar om utmaningarna för de ”demokratiska institutionerna” i Turkiet, borde han rikta blicken mot Erdoğan själv, och inte kupp-makarna.

Och det är det som EU försummat att göra i allt för många år. Ju längre Erdoğan's styre har varat, desto tydligare har det stått att Turkiet saknar de mest grundläggande kännetecknen för en demokrati. Erdoğan har drivit en enveten kamp för att politisera domstolarna, korruptionen i landet är flagrant, yttrandefrihet har landet inte ens på papper, och flera internationella organisationer har anklagat landets myndigheter för att de gjort sig skyldiga till flertalet människorättsbrott, inte minst brott mot olika minoriteter.

Då man i dag ser på diktaturen Turkiet ter det sig häpnadsväckande att man ännu för bara några år sedan på allvar talade om att landet var så gott som moget för ett EU-medlemskap (det samma kan visserligen sägas om Ungern i dag). Turkiet är ett strategiskt viktigt land, och speciellt i dagens läge då EU:s tjänstemän och politiker sliter sig i håret för att hitta en lösning på flyktingsituationen, förstår man delvis oviljan att stöta sig med Erdoğan.

I årtal har bland annat vänsterpartier och människorättsorganisationer försökt lyfta fram Turkiets människorättsproblem, men för det mesta har varningarna klingat för döva öron då strategiska avtal har slutits. Vill man vara elak, kan man säga att Erdoğan nu får ligga som han bäddat. En bidragande orsak till den undermåliga människorättssituationen har varit EU:s förmåga att titta åt andra hållet så länge strategiska avtal och affärer har fungerat. Nu, om någonsin, vore det viktigt att EU signalerade unionen inte accepteras att demokratin och

rättsstaten sätts på undantag ens i extrema situationer. Men risken finns att det nu är för sent.

Vem stod bakom kuppen i Turkiet?

Peter Lodenius

Ny tid 19/8 2016

Det blodiga kuppförsöket i Turkiet i mitten av juli väcker fortfarande debatt: vem var det egentligen som stod bakom det? I Turkiet har man en bestämd åsikt, men i utlandet vill man inte riktigt omfatta den.

Mustafa Akyol är en känd kolumnist, som ofta uppträtt i USA vid olika seminarier om islam. Han skrev nyligen en kolumn i *Hürriyet Daily News*, där han frågade: ”Vem känner Turkiet bättre, turkar eller västerlänningar?” Svaret blir ju lätt: naturligtvis turkarna. Men det finns faktiskt vissa skäl för att tänka sig att man utanför Turkiet kan ha större möjligheter att skapa sig en sannare bild.

”I Turkiet råder det än en gång en nästan nationell konsensus om att den huvudskyldiga är det hemliga gülenistiska nätverket inom militären och andra strategiska institutioner”, skriver han. Eftersom **Fethullah Gülen** (översta bilden), som leder rörelsen som fått hans namn, men egentligen kallas Hizmet (= tjänst), levat i frivillig landsflykt i USA sedan 1999, misstänker många turkar att också det officiella USA stod bakom kuppförsöket.

Men utanför Turkiet har många en känsla av att Gülen och hans män utpekades som kuppmakare av president **Recep Tayyip Erdoğan** redan i ett tidigt skede, innan man hunnit ta reda på något mera. Sedan har förhören med misstänkta kuppdeltagare inriktats inte på att få fram hur det gick till, utan att banka i dem en viss föreställning om saken.

Hur det går till framgår i en kort text i *Hufvudstadsbladet* som baserar sig på en FNB-notis om en tidigare chef för det turkiska luftvapnet som utpekats som ledare för kuppförsöket. Tidigare har han förnekat all inblandning i det. ”Den statliga nyhetsbyrån Anatolia rapporterar nu enligt BBC att **Akın Öztürk** har erkänt att han planerat kuppförsöket. General Akın Öztürk uppges ha sagt till förhørsledarna att han ’handlade i avsikt att genomföra en kupp’. Bilder som publicerats av Anatolia ser ut att visa flera skador på hans huvud och överkropp.” Notisen publicerades i *Hbl* under den koncisa rubriken ”Tidigare luftvapenchef ’erkänner’ ”.

Om en annan av de misstänkta kuppledarna skriver regeringens engelskspråkiga huvudorgan *Daily Sabah*:

”Generalstabschefen **Hulusi Akars** adjutant överstelöjtnant **Leven Türkkkan**, som anhållits i anslutning till det misslyckade kuppförsöket, erkände att han är medlem i Gülenistiska Terrororganisationen (FETÖ), som han säger låg bakom det dödsbringande kuppförsöket 15 juli.”

Också om Gülens anhängare i Turkiet har en organisation kan den naturligtvis inte ha ett sådant namn. Türkkkan kan alltså inte ha erkänt detta och då kan man inte heller automatiskt tro på det andra som han uppges ha erkänt. En del av det kan förstås vara riktigt, men annat kan komma från förhørsledarens huvud.

Erdoğan's propaganda utbredd

Tortyr ingår i turkiska polisens historiska arsenal och nu har Amnesty International slagit larm om att tortyr på nytt använts i turkiska fängelser och andra inrättningar där personer misstänkta för medverkan i kuppoperationerna inspärrats. Enligt Amnesty finns det trovärdiga bevis för att anhållna hålls i smärtsamma ställningar i upp till två dygn, nekas mat, vatten, medicinsk behandling och i värsta fall utsätts för misshandel, våldtäkt och tortyr.

Jag har lusläst *Daily Sabah* (på nätet) och inte hittat några klarare bevis än så för att gülenister skulle ha lett kuppförsöket, än mindre för att den 75-årige Gülen själv skulle ha gjort det – hur skulle det ha gått till? En notis berättar om en överstelöjtnant, som fått höra att flygvapnet skulle utplåna landet om man inte lyckades mörda Erdoğan. Det låter inte trovärdigt i mina öron, men kanske i andras.

Rapporteringen kring kuppförsöket tycks ändå ha övertygat turkarna. En opinionsundersökning som gjordes 19 juli och offentliggjordes 26 juli uppgav att 64,4 procent trodde att Gülen stod bakom kuppförsöket, medan 3,8 procent beskyllde USA, 3,6 procent utländska makter och 2,2 procent president Erdoğan för det. Följande dag uppgav en annan undersökning, gjord 22–24 juli, att 95 procent var fast övertygade om att kuppförsöket letts av FETÖ. Knappast förändrades åsikterna så snabbt, men det kan tänkas att det låg en politisk ändamålsenlighet bakom speciellt den senare undersökningen. Enligt den stödde 96 procent operationerna mot FETÖ-medlemmar som infiltrerat statliga institutioner. Stödet för Erdoğan låg på 79 procent och för AKP på 72 procent. 91,5 procent ville återinföra dödsstraffet.

Erdoğan's syn på kuppförsöket har alltså slagit igenom i Turkiet ganska totalt. Delvis beror det säkert på att hans styre redan tidigare beslagtagit en stor del av de kritiska tidningarna och tv- och radiokanalerna, så arenorna för fri debatt är få. Utrensningar har redan en tid pågått också i den akademiska världen.

Kemalisterna och kupphistorien

Varför är det då så många utanför Turkiet som har sina tvivel om denna version? Det gäller också forskare med turkisk bakgrund. Ett exempel är **Ayşe Zarakol** vid Cambridge-universitetet, som i ett inlägg på en akademisk blogg anser det mindre sannolikt att så många av Turkiets högsta officerare skulle ha gülenistiska sympatier. En tredjedel av alla brigadgeneraler och nära en femtedel av alla generaler, sammanlagt 103 generaler, har arresterats.

”Ända tills rätt nyligen var den turkiska militären ytterst vaksam mot alla officerare med något slag av islamska sympatier. Även om någon skulle ha kunnat dölja sina sympatier utan att ha avslöjats, är det svårt att tänka sig att hundratals (eller tusentals) officerare skulle ha kunnat dölja sina gülenistiska sympatier i årtionden utan att ha blivit fast. Några av de arresterade generalerna är i slutet av sina karriärer, vilket innebär att de avancerat under åren när militären var starkt kemalistisk.”

Zarakol överväger andra möjligheter, som att kuppen planerats av en koalition av grupper, utom kemalister också gülenister och andra, vilket skulle tyda på ett brett missnöje inom statsapparaten. Enligt henne har det i månader ryktats om att Erdoğan inte är så mäktig som han verkar vara och att den turkiska ”djupa staten” återupprättats.

Det är faktiskt en tanke som också några AKP-kommentatorer är inne på. När det under AKP-regeringens första år upptäcktes flera konspirationer mot den, talade man mycket om den

”djupa staten” som delvis låg bakom dem och ingick i en struktur som skapats i Västeuropa efter andra världskriget för att stoppa eventuella ryska invasionsförsök. I Italien kallades strukturen Gladio. Nu skriver Erdoğanns rådgivare **Cemil Ertem** i sin kolumn i *Daily Sabah* att Gülen ”var representant för denna struktur i Turkiet, aldrig en imam, utan en agent som såg religiös ut”. Han förklarar vidare att FETÖ och terroristorganisationen Islamiska Staten är ”produkter av samma process och samma politiska perspektiv”, något som stöds av ”den globala krigslobbyn”.

Erdoğan har också själv förklarat att FETÖ samarbetar med IS, PKK och de syriska kurdernas PYD och att de alla är samma sak, med en invasion i Turkiet som nästa mål. Samtidigt meddelade han att kampen mot PKK i sydöstra Turkiet kommer att fortsätta, med stöd också från oppositionspartierna CHP och MHP. I gengäld drar han tillbaka sina processer mot ledarna för dessa båda partier, däremot inte mot ledarna för vänster- och kurdpartiet HDP, som han försöker få upplöst.

Dörren till Europa stängs

Den kontroversielle journalisten **Can Dündar** – som hotas av långt fängelsestraff för landsförräderi för att den anrika tidningen *Cumhuriyet*, som han är chefredaktör för, publicerat bilder som visade hur Turkiet sände vapen till islamistiska grupper i Syrien – beskriver i ett inlägg i *The Guardian* kontinuiteten i turkisk politik: ”en pendel som svänger från moskén till kasernen och tillbaka. När den kommer för nära moskén ingriper soldater och försöker föra den tillbaka till kasernen. Och när trycket från kasernerna för sekularism blir alltför starkt växer moskéernas makt.” Där mellan de båda ytterligheterna sitter demokraterna och det är alltid de som råkar illa ut.

”Den turkiska militären har olyckligtvis varit sekularismens enda starka försvarare – i ett land där medborgarsamhället inte mognat, oppositionen är svag, media är censurerade, fackförbund, universitet och lokala myndigheter är neutraliserade. De väpnade styrkorna har alltid påstått sig vara de enda beskyddarna av landets modernitet. Men paradoxalt nog har varje kupp som armén planerat inte bara skadat demokratin, utan också gett islamsk radikalism ny näring.”

Enligt Dündar ser man redan nu oroväckande utslag av detta. När Erdoğan, med moskéernas hjälp, kallade ut folket på gatorna för att stoppa kuppmakarna, var det mest islamskt klädda män som dök upp. ”De ropade ’Allah-u Akbar’ (Gud är störst) medan de lynchade soldater, de viftade med turkiska och islams gröna flaggor och skrek: ’Vi vill ha avrättningar’.”

Av okänd orsak blockerade kuppmakarna bara den fil på bron över Bosporen som leder från Asien till Europa, medan passagen till Ryssland, Saudiarabien, Qatar och Iran lämnades öppen. Dündar ser det som symboliskt: ”Turkiet verkar nu ha blivit instängt i Asien. Porten till Europa håller på att stängas.”

Men i verkligheten är det inte kuppmakarna, utan landsstyret, som leder landet österut. Generalerna i ledningen hör till dem som fostrats i **Kemal Atatürks** tradition som syftade till att modernisera och förvästliga Turkiet, medan ledningen – åtminstone nu – blickar mot Eurasien.

Atatürkiskt mönster

Kuppmakarna kallade sig ”Fred hemma”-rådet – en klar hänvisning till Atatürks motto: ”Fred hemma och fred ute”. Det är också rimligast att se kuppförsöket mot bakgrunden av raden av militära statskupper som genomförts för att återföra landet till den rätta atatürkiska vägen. I nyhetstjänsten *al-Monitor* ger **Kursat Akyol** en överblick över tidigare militärkupper:

Efter kuppen 1960 hängdes premiärminister **Adnan Menderes** och två ministrar. Erdoğan har ofta bittert hänvisat till Menderes’ öde och förklarat att det kan drabba också honom och att han gett sig in i politiken ”med begravningskruden på”.

Efter kuppen 1971 hängdes **Deniz Gezmis** och två andra ledare för den revolutionära vänstern

– dagen högtidlighålls fortfarande i vissa kretsar.

Efter kuppen 1980 dömde militärdomstolar över 500 människor till döden och minst 50 av dem avrättades. En av dem var den 17-årige gymnasisten **Erdal Eren** som på tvivelaktiga grunder anklagades för att ha skjutit en soldat. Kuppleadaren **Kenan Evren** försvarade avrättningen med orden ”Ska vi föda dem i stället för att hänga dem?” (Nu använder Erdoğan samma argument beträffande dagens kuppleadare.)

Kuppen 1997 avsatte premiärminister **Necmettin Erbakan**, den islamska politikens pionjär i Turkiet.

Det är därför naturligt att se kuppförsöket i juli som ett i raden av militära aktioner för att återföra landet till den rätta vägen, Atatürks väg. Tydligt deltog också gülenistiska yngre officerare, som lyckats komma in i försvarsmakten under de senaste åren, i kuppen. Att störta Erdoğan hör också till deras målsättningar, men i olikhet med de kemalistiska militärerna vill de nog inte ha sekularism. Och som sagt har de ännu inte hunnit få sådana positioner att de skulle ha kunnat driva på en kupp.

Opinionen är en man

Det är Erdoğan's obestridda förtjänst att han drivit tillbaka stridsmaktens positioner så långt att kupper inte längre lyckas så lätt. Också den här kuppen var nära att lyckas, men efter de massiva utrensningar som Erdoğan beordrat blir det nog inte flera försök.

Det är möjligt att också Mustafa Akyol anser att man kan bedöma situationen i Turkiet bättre utanför landet än i det. Den 11 juli skrev han nämligen en kolumn om hur den styrande religiösa klassen i landet inte velat mobilisera opinionen mot IS, eftersom man ser motståndet mot denna rörelse som ett utslag av en västlig konspiration mot islam.

Kanske man kan se opinionen i Turkiet som opinionen hos en enda man, president Erdoğan, och då kan väl åsikterna i utlandet ha en bredare bas.

Offensiv

Turkiet går in i Syrien

Arne Johansson

Offensiv 1/9 2016

När turkiska specialstyrkor understödda av stridsvagnar, artilleri och flyg tillsammans med allierade turkmenska och arabiska rebellgrupper den 24 augusti påbörjade sin inmarsch mot gränsstaden Jarabulus och vidare söderut mot Manbij och västerut i norra Syrien var det första gången en utländsk stat inledde en regelrätt markoffensiv i det syriska kriget. Därmed läggs ännu en stor stock på den syriska brasan.

Precis som den turkiske analytikern Faik Demir vid Istanbul's Galatsaray-universitet har kommenterat må operationen ”Eufrats sköld” ha inletts mot IS (den så kallade Islamiska staten) som i flera år har kontrollerat Jarabulus, men huvudsyftet var att säkerställa att Turkiets närmast liggande rebellgrupper och inte kurdiska styrkor tar kontrollen över det strategiska gränsområdet.

Direkt utlösande för beslutet tycks vara att de så kallade Syriska demokratiska styrkorna (SDF), där de kurdiska YPG/YPJ-miliserna är en central del, med stöd av USA-flyg nyligen lyckades driva bort IS från staden Manbij, som ligger 30 km söder om Jarabulus och väster om floden Eufrat.

Erdoğan har länge varnat för att varje försök från det syriskkurdiska partiet PYD och dess närstående YPG-styrkor att säkerställa och binda ihop den federation som de har utropat tillsammans med allierade representanter för andra folkgrupper runt Rojovas västra kanton

Afrin med de östliga kantonerna Kobanê och Jazire genom en korridor väster om Eufrat skulle vara ”en röd linje” för Turkiet.

Exakt vad som nu händer är svårt att veta i en flod av motstridiga uppgifter. Klart är att medan Jarabulus intogs nästan utan offer har den fortsatta turkiska offensiven i riktning mot Manbij söder om staden kostat få IS-terrorister livet, men många döda både bland SDF-styrkor och civila.

Biden gav Erdoğan fullt stöd för invasionen av Syrien under sitt statsbesök.

Ivrig att reparera USA:s trasiga relationer med den turkiska regimen gav USA:s vicepresident Joe Biden, som befann sig i Turkiet när inmarschen i Syrien började, Erdoğan fullt stöd för operationen mot IS i Jarabulus, samtidigt som han även hotade att avbryta allt USA-stöd till YPG om de inte drog tillbaka sina styrkor från Eufrats västra sida.

Medan YPG har försäkrat att de har lytt denna uppmaning kan det vara så att det istället är de med YPG allierade andra styrkor som stärker sina ställningar i Manbij.

– **YPG har inte** skickat några som helst militära förstärkningar mot Manbij. Turkiets påståenden om att det slåss mot YPG väster om Eufrat är osanna och är endast genomskinliga förevändningar för att bredda ockupationen av det syriska territoriet, säger en talesperson för YPG till Reuters.

Inmarschen kan också vara början på en större operation för att etablera den 45 km djupa och 85 km breda så kallat ”IS-fria” säkerhetszon under turkisk kontroll, som Erdoğan länge har önskat. Dit skulle Turkiet kunna hänvisa syriska flyktingar, samtidigt som det kurdiska PYD och dess allierade miliser kan stängas ute, Turkiet-lieferade rebellgrupper ges skyddade baser och ett militärt faktum etableras som kan säkra ett starkt turkiskt inflytande över Syriens framtid.

Medan det kurdiska motståndet har alla skäl att uppröras över det klartecken till inmarschen i Turkiet som gavs av USA:s vicepresident Biden försöker USA:s speciella sändebud för kriget mot IS, Brett McKurk, att gjuta olja på vågorna i relationen till YPG/YPJ och SDF genom att mana till eld upphör och förklara de strider som pågår mellan turkiska styrkor och SDF där IS inte finns för ”oacceptabla och en källa till djup oro”.

Efter det 12 timmar långa mötet i Genève mellan USA:s och Rysslands utrikesministrar den

26 augusti uttalade sig både Kerry och Lavrov tydligt emot det kurdiska initiativet till en självstyrande region i Syrien.

Som marxister inom CWI och Rättvisepartiet Socialisterna länge har varnat de syriska kurder-
na måste de vara beredda på att svikas av alla imperialistiska parter och istället söka sina
allierade bland regionens förtryckta arbetare och fattiga massor, som alla skulle kunna vinnas
över för idén om en maximalt demokratisk och socialistisk konfederation i hela regionen.

Proletären

Propagandakrig i Syrien – bilder blir vapen för terrorister

Patrik Paulov

Proletären 25/8 2016

Fotot på Omran Daqneesh spreds snabbt över världen. Vad de stora medierna inte nämner är att fotografen Mahmoud Raslan (längst t v) nyligen poserade med den väpnade grupp i Aleppo som i juli blev ökad efter att ha skurit halsen av ett palestinskt barn (t h).

Bilden på fyraårige Omran Daqneesh i Aleppo har rört upp starka känslor. Och visst är det naturligt att uppröras över det blodiga kriget i Syrien. Men det finns det anledning att kritiskt granska medierapporteringen. Kan man lita på källor som samarbetar med al-Qaidaextremister?

Efter en av sina reportageresor i Syrien riktade den brittiske journalisten och författaren Patrick Cockburn skarp kritik mot västmedias bevakning:

”Varje gång jag kommer till Syrien slås jag av hur annorlunda situationen på marken är jämfört med hur den beskrivs i världen utanför...Jag kan inte komma på något annat krig eller annan kris som jag bevakat där propagandistiska och partiska källor liksom andrahandskällor så lätt accepterats som tillhandahållare av objektiva fakta.”

Ovanstående ord har tidigare citerats i *Proletären*. Men de är värda att upprepa när vi granskar rapporteringen från Aleppo. Under hela kriget i Syrien har det varit precis så som Cockburn skriver. Det är ”oppositionens” världsbild som blivit till ”sanning” i västmedier.

Det gäller också den dramatiska räddningen av den fyraårige pojken i östra Aleppo, den del av staden som kontrolleras av al-Qaida och liknande extremistgrupper.

Vi vet inte om Omran Daqneesh är ett verkligt offer för bombningar, vilket det är mycket möjligt att han är. I det krig som pågått i fem och ett halvt år har tusentals barn över hela Syrien fallit offer för bomber, granater och kulor.

Men det är bara barn som likt Omran lever i "oppositionsområden" som uppmärksammas i väst. Det händer inte när barn i regeringskontrollerade områden dödas av grupper som stöds av västvärlden.

Vi vet inte heller om det är så som många syrier misstänker, att händelsen är iscensatt för att ännu en gång peka ut Assadregeringen och Ryssland som skyldiga till allt ont i Syrien.

Det vore i så fall inte första gången nyheter fabriceras i propagandasyfte.

Redan 2012 avslöjades det att den Qatarbaserade tv-kanalen al-Jazira fabricerat material i samarbete med väpnade grupper. Bevis för det presenterades då i form av vittnesmål från anställda och i form av råfilm som syriska medieaktivister kommit över.

Bland annat finns ett klipp som visar hur en oskadd flicka viras in i bandage och får instruktioner om hur hon ska skylla allt på Assad. När tv-tittarna får se henne ligger hon i sjuksängen och framställs som ett offer för den syriska arméns krig mot barnen.

Under åren som gått har bilder och filmer som visar något annat än de påstås visa spridits brett, ofta med oppositionskällor i Syrien som ursprung. Bilder och filmer som använts för att motivera ett ökat stöd till väpnade extremistgrupper.

Det finns också sådant som vi vet angående räddningen av pojken i Aleppo, sådant som de stora medierna blundar för.

Fotografen som tog den nu världsberömda bilden på Omran Daqneesh heter Mahmoud Raslan. I väst har han mer eller mindre framhållits som en hjälte. Han är fotografen som skildrar barnen i kriget och själv hjälpte till att gräva fram Omran.

Men Mahmoud Raslan är knappast en person som värnar de syriska barnens rättigheter. Syriska aktivister och alternativa medier har granskat Mahmoud Raslans Facebook- och Twitterkonton. Innan han raderade känsligt material fanns där bilder och kommentarer som avslöjar både vem han är och vilka krafter det är som behärskar det "oppositionskontrollerade" östra Aleppo.

På en bild från den 5 augusti i år poserar en leende Mahmoud Raslan tillsammans med medlemmar i den väpnade gruppen Nour al-Din al-Zinki, som tidigare fick stöd av amerikanska CIA.

Det var denna grupp som blev ökad efter att dess medlemmar den 19 juli i år skurit halsen av en tolvårig palestinsk pojke. Åtminstone tre av de personer som syns på fotot med Mahmoud Raslan deltog i avrättningen.

Att Mahmoud Raslan poserade med barnamördarna i Nour al-Din al-Zinki var inget misstag, även om han nu påstår att han inte visste vilka de var. På andra bilder syns han tillsammans med blivande självmordsbombare, som han hyllar i flera Facebookinlägg.

Det finns ytterligare en aktör som måste nämnas. I filmen på Omran Daqneesh syns en man i en vit hjälm. De vita hjälmarna i östra Aleppo har blivit en hyllad organisation i omvärlden och nämns som tänkbar mottagare av Nobels fredspris.

Det finns mycket att säga om denna påstått humanitära organisation, som grundats på initiativ av och finansieras av USA, Storbritannien och andra västländer. Precis som i fallet Mahmoud Raslan är det tydligt att det finns band mellan De vita hjälmarna och de al-Qaidaextremister som styr området.

Det ska man ha i åtanke när De vita hjälmarna anges som källa. De tillhör i högsta grad de ”propagandistiska och partiska källor” som västmedier okritiskt accepterar som ”tillhandahållare av objektiva fakta”, för att återvända till den brittiske journalisten Patrick Cockburn.

På 400-talet före vår tideräkning myntade den grekiske dramatikern Aiskylos uttrycket ”I krig är sanningen det första offret”. Han kunde lika gärna ha sagt det om Syrien idag.